

האם יש חנ"ן בשאר איסורים?

כמה סוגיות העוסקות בש"א

חולין ק. דרש רבה בר בר חנה: חתיכה של נבלה ושל דג טמא, אינה אוסרת עד שתתן טעם ברוטב ובקיפה ובחתיכות. אוקי רב אמורא עליה ודרש: כיון שנתן טעם בחתיכה, חתיכה עצמה נעשת נבלה, ואוסרת כל החתיכות כולן,

רש"י: אינה אוסרת - בפליטתה עד שיהא בה כדי ליתן טעם ברוטב ובקיפה ובחתיכות. אוקי רב אמורא עליה - העמיד

מתורגמן לפניו לדרוש ולהשמיע לרבים שלא ילמדו מרבה בר בר חנה. כיון שנתנה טעם בחתיכה - אחת שהיתה בצדה תמיד, או שנתבשלה תחלה עמה קודם שיתן שאר החתיכות בקדרה, ולא היה בזו ששים באיסור ונתנה הנבלה טעם בה, ואח"כ נתן שאר החתיכות בקדרה.

משמע שאומרים חנ"ן בש"א

חברותא עבודה זרה דף עג עמוד א

כי אתא [כאשר חזר] רבין מארץ ישראל אמר בשם רבי יוחנן: **יין נסך שנפל לבור של יין היתר, ואחר כך נפל שם קיתון של מים שהיה בו פי שישים מהיין האסור, אך לא היה בו פי שישים מכל היין הנמצא בבור, אין אומרים הרי כבר נאסר כל היין שבבור, ואם כן אין המים יכולים לבטל את האיסור, אלא, רואין את יין ההיתר שהיה בתחילה בבור כאילו אינו, והשאר, מים רבין עליו ומבטלין אותו.**

משמע שלא אומרים חנ"ן ביין נסך עם יין היתר

תלמוד ירושלמי (וילנא) מסכת ערלה פרק ב

גריסין של תרומה שנפלו עם עדשים של חולין ויש בהן נותן טעם ריבה עליהן עדשים של חולין מותר. עד כמה ירבה תפלוגתא דרבי ודרבי ישמעאל בי ר' יוסי. על דעתיה דרבי דו אמר עד שירבו על כולהון. על דעתיה דרבי ישמעאל בי רבי יוסי דו אמר עד שירבו על הנופלין.

ידיד נפש ערלה פרק ב

גריסין של תרומה שנתבשלו עם עדשים של חולין כך היא הגירסה. ויש בזה נותן טעם כלומר, הגריסים של תרומה נתנו טעם בעדשים של החולין ריבה עליהן עדשים של חולין בשוגג כי אסור לבטל איסור לכתחילה, ואחר שנוספו עדשים שוב אין הגריסים נותנים טעם בעדשים מותר. דנה הגמרא עד כמה ריבה? ואומר תפלוגתא דרבי, ודרבי ישמעאל בי רבי יוסי. על דעתיה דרבי דו אמר לשיטת רבי שאמר חתיכה נעשית נבלה, וכל העדשים נעשו חתיכה של איסור צריך להוסיף עדשים עד שירבו על כולהון עד שהעדשים שהוסיף ירבו כנגד כל התערובת דהיינו גם על הגריסים של התרומה וגם כנגד העדשים של חולין. על דעתיה דרבי ישמעאל בי רבי יוסי דו אמר לשיטת ר' ישמעאל הסובר אין חתיכה נעשית נבלה עד שירבו על הנופלין כלומר, די שירבה כנגד הגריסים של תרומה שנפלו בעדשים.

משמע שאומרים חנ"ן בתרומה עם חולין.

שיטות ראשונים:

- **ר"ת:** יש חני"ן בש"א. בדף ק משמע שרק אם הנבלה נתנה טעם לחתיכת ההיתר ההיתר נ"נ. ר"ת סובר שגם חני"ן בש"א אסור מן התורה. וזה לשיטתו כי הוא גם סובר שטעם כעיקר מן התורה וגם לוקה על כזית היתר שבלע טעם איסור.
- **הר"ן:** יש חני"ן בש"א מדרבנן אטו חני"ן בב"ח. ראייה מירושלמי ערלה . חני"ן בש"א דוקא אם דומה לחני"ן בבב"ח דהיינו דרך בישול ולכן ביין נסך ביין היתר אין חני"ן כי אינו דרך בישול